

Lisa Weeda

Choreografie

De jongen met de handen aan elkaar geplakt
 Dat ben ik
 Nouja dat zijn we allemaal wel eens
 Dit zijn we soms
 Hier ben ik
 Ondersteboven op de bank zoekend naar een oplossing en
 tegelijkertijd de telefoon
 Zal ik een selfie kunnen sturen?
 Van mijn handen aan elkaar geplakt maar zonder de mogelijkheid
 die handen te gebruiken
 Wanneer fix ik het zelf nog wanneer trek ik aan de bel durf ik om
 hulp te vragen
 Hoe krijg ik dit los hoe is het ooit nog los te krijgen ik kom hier
 toch nooit in mijn eentje uit
 als een *master of zen*, een virtuoos uitvinder, een natuurkundige
 probeer ik te kijken naar mijn palmen
 tegen elkaar gedrukt
 Soms lijkt het of er alleen nog een vacuüm bestaat
 Twee muren die steeds dichtter op je schuiven met boven je een
 lucht die steeds donkerder wordt
 Er komt niet eens licht tussen mijn palmen door
 Was dat ooit wel zo, kan ik me dat moment herinneren?
 Ik zit vast ik moet mijn lichaam in nieuwe bochten wringen om
 vrij te bewegen
 Iemand moet er een luchtgat in prikken

Half op de bank
 Half op de vloer druk ik mijn voorhoofd tegen het scherm van
 mijn telefoon
 Toets met mijn neus de ontgrendelcode in
 Een telefoonnummer
 Druk op de *luidspreker* toets
 En ga met aan elkaar gekleefde handen naar de hemel gericht de
 grond liggen
 neem op neem op neem –

Vrienden hebben de kracht uit elkaar barstende ballonnen waar te
 veel druk op staat lek te prikken
 Ze zien het kleinste naaldje in de hooiberg waar je al weken naar
 zoekt
 Ze trekken je net boven de grond omhoog wanneer je omvalt of
 ter aarde stort alle zwaartekracht je naar de donkere delen van de
 aarde trekt
 Ze zetten je terug waar je hoort, zij kennen de locatie, ook als die
 verschuift – ze bewegen met je mee
 Vriendschap is een dans, zullen ze af en toe zeggen, de ritmes
 veranderen en de passen ook maar we zijn op elkaar ingespeeld
 we kunnen elke disco aan elk feest elk gala en elke bal elke
 begrafenis waar de muziek langzaam zal zijn we zullen stille
 kleine bewegingen maken
 Eenmaal terug op je plek hijsen ze je in het harnas dat je voor hen
 draagt als je voorop de barricades opgaat als de echte gevechten
 beginnen als het erop aan komt en er geen weg geen terug is
 Vrienden helpen je vooruit en wijzen naar je rug om te laten zien
 wat je achter je moet laten en wat je moet bewaren, in je kontzak
 steken moet

de telefoon gaat over en ergens verderop in een ander huis in een
 andere stad fietst iemand over straat met een legio aan naalden in
 een klein doosje in haar zak – het rinkelen botst tegen de fietsers
 voor haar, de ruiten van winkels, het water van de grachten
 He
 He joh hallo whaddup

(Stilte)

(Ik twijfel hier, ik wacht tot ik de lucht vind om de woorden mee naar buiten te kunnen drukken die ik al zo lang diep in mijn longen verborgen heb gehouden – als ik nooit te diep in adem merk ik er niks van, voel ik geen druk op mijn borst)

He

He hallo?

Ja hoi mijn handen zitten soort van vast dus eh hh ja hm

Wat huh heb je al water geprobeerd iets van zeep mijn moeder heeft het altijd over van die zeep wacht ik stap even af ik - wacht even

Ja groene zeep of misschien heel warm douchen om het los te weken of gewoon heel hard trekken heb je dat al geprobeerd

Ja

Ja?

Ja natuurlijk

Ja oké sorry hallo je weet toch hoe dat gaat met jou

Hoe dat-

Nee nee sorry ja je weet toch ik bedoel ik ken je – als de paniek er is verdwijnt de wijsheid enzo – is het geen superglue

Nee

Is het? Wat zou je? Heb je allesreiniger gootsteenontstopper iets wat brandt maar niks kapot maakt heb je –

Ik heb het al.

Wat?

Dit was genoeg. Dankje.

Ik heb jou.

Vrienden zijn je balletmeisjes je crew je breakdancematen je fissa makers de mensen die weten hoe het aan is en hoe alles soms een improvisatie moet zijn op wat je al kent.

We dansen zie je. Zelfs op afstand kennen we de choreografie. Ik kan mijn handpalmen weer voelen. Zat vastgevroren als een mooi kleurig diertje gevangen in het ijs, maar he, ik beweeg weer. Een licht briesje is het wat er doorheen waait - het grootste drama is zo verholpen als iemand wat lucht binnen laat in een verstikkende stolp, een klein confettikanon meeneemt naar een afterbreakup zuipfestijn, pompende muziek voor je opzet om de stilte stuk te slaan, alsof er een ruit moet worden doorgetikt met een rode noodhamer.

Ik trek mijn handen uit elkaar, schud ze los.

Wij maken onze handen los, houden onze vrienden ertussen, soms stevig zodat ze niet wegwaaien met de verkeerde wind, soms voorzichtig als een net geboren hert.

Lisa Weeda (1989) schrijft proza, maakt literair programma bij Mooie Woorden in Utrecht, geeft les aan ArtEZ Hogeschool voor de Kunsten en regisseert momenteel de VR productie ROZSY PNE over het oorlogsgebied in Oekraïne. Haar werk verscheen onder meer in *Das Magazin*, *de Volkskrant*, *De Revisor* en *Tirade*. Momenteel werkt ze aan haar debuutroman die zal verschijnen bij uitgeverij De Bezige Bij.

Deze column is uitgesproken tijdens het Studio Café op zondag 10 maart in Theaters Tilburg. Ieder Studio Café draagt een jonge schrijver een column voor n.a.v. een voorstelling die hij/zij heeft gezien. De columns zijn een initiatief van Theaters Tilburg en Tilt. Tilt moedigt schrijvers aan om zichzelf te ontwikkelen en te presenteren aan het publiek. Schrijvers tonen ons een nieuw perspectief op de wereld om ons heen.

Lisa schreef deze column naar aanleiding van de voorstelling *Between Us* van The Ruggeds.

Kijk voor meer info op www.tilt.nu.